

Básník Volkman vydal své originální novoročenky

Je to neuvěřitelné, ale Alois Volkman, básník bouřlivák, se včera, tedy 18. září, dožil 65 let. Připomenout se jej sluší hned z několika důvodů: pochází z Chudobína, kde se narodil jako syn faráře církve čsl. husitské, vystudoval a maturoval v Litovli, jíž věnoval básnickou sbírku Na prahu domova, doktorem medicíny se stal v Olomouci, kde žije mnoho básnických přátel, s nimiž téměř rok co rok beseduje o životě a o všem, co k němu patří. Letošní beseda se uskuteční v pondělí 23. září a bude proto i podle data vpravdě jubilejní.

Básnickou událostí letošního roku je pro Aloise Volkmana nový titul Stopy co doby tropí. Rokem vydání je letopočet 2002, sbírka pak byla vytvářena v letech 1968 - 2002, tedy v rozmezí třiceti pěti let. Důvod je prostý a podobný zrození Klapzubovy jedenáctky. Klapzubova jedenáctka jako sportovní pojem mohla také vzniknout až řadu let poté, co se narodilo jedenáct Klapzubových synů, z nichž každý měl jedinečnou (i když možná šlo někdy o dvojčata) tvář, povahu, dispozice. U Volkmana šlo také o proces jenž trval mnohem delší čas, než bývá u básnické knížky obvyklé. První "novoročenka", jež položila základy právě vydávané sbírce, se zrodila jako čiperná myšlenka v roce 1968, když básník minul třicítku, Nikdo si tehdy ani nepřipustil, že vznikla stopa, kterou natropila doba, stopa, která bude základem knihy básní, jež vyjde v druhém roce třetího tisíciletí. Volkman novoročenku napsal a rozeslal přátelům. V dalších letech pak tento čin s důslednou pravidelností opakoval. Teprve osm let po první novoročence vydal zrodilí se poeta svou první básnickou sbírku Malá vizita a etabloval se mezi veršopisce.

Co básníkovi zůstalo z té doby jako trvalá pečeť jeho tvorby, bylo nekonvenční vnímání soudobého života a touha po jeho harmonizaci a zušlechtění.

Byl to úděl donquijotský. V době před listopadem 1989 bylo obtížné novoročenky tisknout. Pokaždé to bylo spojeno s nemalou dávkou statečnosti. Nejen ze strany básníka samotného, ale i těch, kteří textům pomocí černého umění pomáhali na svět. Byli tři: básníkův přítel Zdeněk Větrovec, výtvarník, obětavý pan Hanousek, výtečný tiskař, a konečně vedoucí slánské tiskárny pan Staněk, který věděl o všem a tvářil se, že neví o ničem.

O tom, že básníkovy verše splnily svou společenskou roli, svědčí ohlasy z literárních večerů, besed a setkání, na nichž vždy tvořily provokující finále, které se nikdy neobešlo po velkých ovacích bez "přídavků". Mnohé epigramy zaznamenaly a následně "řešily" i kontrolní orgány totalitního státu, např. po literárním večeru v Olomouci v r. 1984. Životnost epigramů a aforismů prověřily i události spjaté se 17. listopadem 1989, když byly autorem s velkým ohlasem přenášeny na jevišti Vinohradského a později i Národního divadla v Praze. Nyní konečně dochází k jejich prvnímu vydání. Děje se tak po 35 letech od vytvoření prvního pour féliciter a spolu se dvěma až třemi přídavky se tak čtenáři dostává do rukou více než sto pozoruhodných básnických myšlenek.

Bohumír Kolář